

ახალი გზა

ნუ იფიქრებ, დაგაყვედრო,
შე მაცდურო ჩემო მუზა,
იმისათვის, რომ შენის რჩევით
ეკლიანი შემხვდა მე გზა!

გმადლობ კიდევ მისთვის, რომ შენ
ამიხილე ბრმასა თვალი,
თუმც კი ჩვენში ცხოვრებისთვის
მწარე არის ეგ წამალი:

სად ვერც იტყვი, ვერცა ისმენ,
ვერცა რას ნჭხავ საამურსა,
იქ რად უნდა ბაგეთ სიტყვა,
თვალთ ხილვა და სმენა ყურსა?!

ჩემს სამშობლოს კარგად ვიცნობ,
მომივდია კიდით-კიდე;
მართლის თქმით და გულწრფელობით
ჭირი ჭირზე გადვიკიდე!

აქ მონიჭება ჭკუა არის,
ორპირობა დ სიბრძნე დიდი,
და მას რჩება მოედანი,
ვინც კი არის მეტად ფლიდი!

ცოტა მაღლა ასასვლელად
ძმა ძმას იხდის კიბე ხიდად;
მშობელს შვილი, შვილს მშობელი,
ქმარს ცოლი ჰსურს გასაყიდად.

აქ თვით სჯული ფარისევლებს
ხელთ უპყრიათ ბადე-ქსელად,
ძლიერების საპირფეროდ,
უძლურების მოსაწველად!

.
.

მხოლოდ საწყალ მიწისმუშას
არვინ ჰყავს გამკითხავი,

მისი ოფლით თავს იკვებენ,
ქურდად მიდის მისი ტყავი!

მაგრამ ვინ რას გვათქმევინებს?
ჩემო მუზავ, ტყვილა ელი!...
დროა, სიტყვა უკუვაგდოთ,
სხვებრ მოვკიდოთ საქმეს ხელი.

თორემ ისე ჩვენი შრომა
ემსგავსება ბებრის ბუქნას!
რაც ყოფილა, დღეს არ არის,
რაც დღეს არის, ხვალ ის ნუ ჰქნას!

ყარიბო და განწირულო,
ნუ შეკრთები, ჩემო მუზა!
სანამ კიდევ ძალ-ღონეს ვგრძნობთ,
ვერ დაგვაფრთხობს ახალი გზა!

1880 წ.